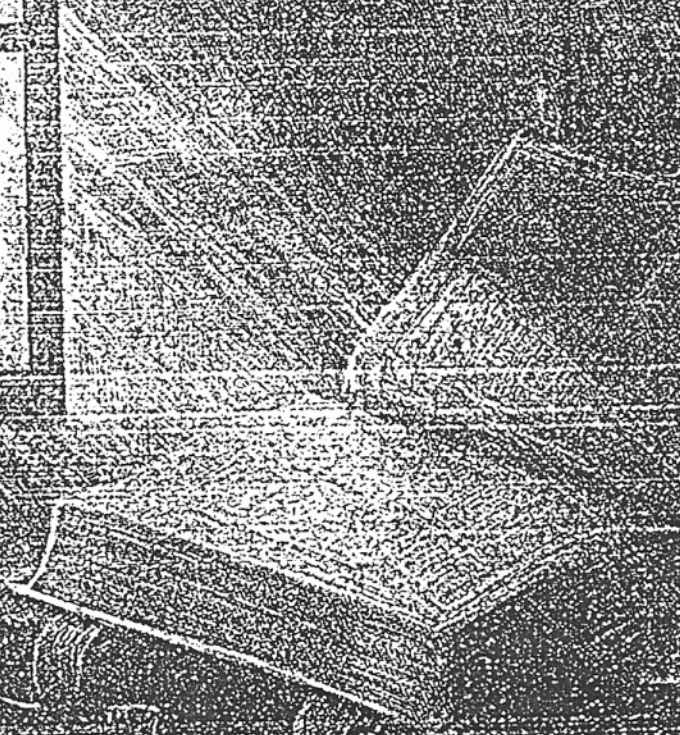

LUMINA BIBLIEI

GUMINA BIBLIEI

REVISTA LUNARA

CUPRINSUL:

Casa regală a lui Iehova (I)	147
Creatura nouă	147
Concepere și naștere	148
Doi case	151
Lăudăm pe Dumnezeu (poezie)	152
Casa regală a lui Iehova (II)	153
Chemarea	153
Cine va primi chemarea?	154
Doi țapi	155
Iți mulțumim Doamne... (poezie)	157
Formalitate la rugăciune	158
Martori-mei sunteți (poezie)	159
Scrisori interesante	159
Lauda lui Dumnezeu (poezie)	160

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	140 lei
pe jumătate de an:	70 lei
Pentru Cechoslovacia pe un an:	24 Kč
pe jumătate de an:	12 Kč

ADRESA PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

LUMINA BIBLIEI

Viena

1 Octombrie 1930

No. 10

Casa regală a lui Iehova

„Pentru că El este Domnul domnilor și regele regilor și și cei împreună cu dânsul sunt chemați, aleși și credincioși.“ — Apocalips 17 : 14.

Partea I-a

IEHOVA este regele veșnic. (Ieremia 10 : 10) El prin cuvântul său ne descoperă că are un rege uns, pe care l-a așezat pe tron la timpul său și i-a zidit casa. Iehova are și alți fii pe cari îi va face tovarăși ai regelui său uns și de membri a familiei regale. (Evrei 3 : 6; Apocalips 1 : 6; 5 : 10; 20 : 4) Numărul membrilor familiei regale, așa se vede că Scriptura îl stabilește la 144 000 și un cap. (Apocalips 7 : 4—8; 14 : 1) Afară de aceasta este arătat în cuvântul lui Dumnezeu că mai este și o turmă mare, numărul căreia nu este hotărât, cari se obligă să facă voia lui Dumnezeu și cari la înviere vor fi transformați dela natura omenească la cea spirituală și vor sluji în curtea regală înaintea tronului. (Apocalips 7 : 9—17) Azi mulți sunt pe pământ, cari cu sinceritate se declară de urmași lui Christos, și cari fac un număr mai mare decât numărul stabilit pentru casa regală a lui Dumnezeu. Din asemănarea textelor referitoare, ni se pun anumite întrebări, examinarea cărora va fi de folos pentru cercetătorii Bibliei. Aceste întrebări chiar dacă nu au un interes mai proeminent ce privește veșnicia, examinarea lor publică cu toate acestea este folositoare și instructivă, deoarece întreaga Scriptură s-a scris în favoarea adunării lui Dumnezeu. Este scris, că aceia, cari sunt cu Christos capul familiei regale a lui Dumnezeu, sunt chemați, aleși și credincioși; se pot pune atunci următoarele întrebări:

• Cum să face cineva creatură nouă în Christos? Este deosebit în „născut de Dumnezeu“ și „conceput de Dumnezeu“ (în englezește)? La cine se poate referi cuvântul „chemat“ și când și cum sunt ei chemați? Toți cei concepuți și chemați sunt și unși? Poate creatura nouă să piardă ungera după ce a fost unșă? Sunt oare astfel de persoane pe cari Dumnezeu i-a îndreptățit, i-a născut, și cari niciodată nu au fost unși? Ce să înțelegem sub „aleși“ și ce grad de credinșie se așteaptă dela aceia, cari vor fi membrele familiei regale. În această pertractare a noastră vom pune și alte întrebări și le vom examina.

• Dar declarăm dinainte, că nu avem de gând să răsturnăm tot ce a fost scris mai demult despre aceste lucruri. Noi nu dorim prin aceasta să criticăm publicațiile din trecut. Lumina prin care Dumnezeu luminează cuvântul său progresa. Fulgerele vin dela Iehova. Lămurirea pe care o dă fiilor săi, le-o dă în spre binele lor. Dacă fulgerele mai recente a Domnului ne

ajută să înțelegem mai clar cuvintele sale, aceia, cari iubesc pe Dumnezeu toți se vor bucura de lumina mai mare, chiar și atunci, dacă astfel trebuie să răstoarne unele păreri și concluzii apreciate mai de demult. Adevărul este a lui Iehova, și îl descoperă poporului său la timpul și în modul său bineplăcut. Că El stă în legătură cu poporul său de pe pământ se vede din aceia, că scopurile sale le descoperă lor lămurit, ceiace face prin luminarea cuvântului său. Dacă cu evlavie studiem cuvântul său, și cu sinceritate dorim să înțelegem cuvintele Părintelui, putem fi siguri că studierea ne va fi spre folos. Cuvântul lui Dumnezeu ne convinge, că rămășița de pe pământ se va bucura treptat de o lumină tot mai mare; dacă aceasta este așa, atunci unele lucruri altuia trebuie să le vedem, cum am explicat mai înainte și ajungând la înțelesul clar, și bucuria celor unși va spori.

Creatura nouă

• Cuvântul „laudă“ obține în Scriptură ca o formulă folosită de membrele curții regale, deoarece ei cântă lauda lui Iehova. Ca cititorul să înțeleagă mai ușor dovezile servite, și deoarece sună și scurt, pe un om, care vrea să devină un membru al casei regale îl vom numi „Laudă“, și îl vom folosi întru ilustrarea acelora, cari se hotărăsc să urmeze asemenea cale. Sub expresiunea: „Creatură nouă în Christos“ trebuie să înțelegem un om, care odinioară a avut drept de viață omenească, dar acest drept al său a încetat după consacrare și a primit astfel de drept, ca pe baza anumitor condițiuni, să-și poată continua viața ca ființă spirituală. În miezul întrebărilor noastre punctul hotărâtor îl formează dreptul de viață, fără considerare la aceia, că respectivul este ființă omenească sau spirituală și că ce organism posedă. Isus ca om desăvârșit, era un om natural. El ca om desăvârșit a avut drept de viață omenească și a dovedit supunere deplină față de legile lui Dumnezeu. Această viață a omului Isus a fost dată ca preț de răscumpărare. Iar când a primit dela Dumnezeu drept de viață pe faza spirituală, a devenit creatură nouă. Atunci și acolo i s'a dat lui o slujbă mai presus de orice altă ființă, dar pentru care ca condiție a fost pusă credinșia dovedită în probe. Isus a dovedit o credinșie până la moarte și din mâna lui Iehova a primit răsplata cea mai mare.

• Membri casei regale sunt aleși dintre oameni, și deoarece în urma moștenirii toți sunt păcătoși, nici nu

poate păși cineva pe drumul acela, po care trebuie să umble creatura nouă, până ce nu a primit dreptul de viață omenească. Deoarece omul s'a născut în nedreptate și conceput în păcat, nici nu are drept de viață; existența lui numai că o suferă Dumnezeu. Lucrul cel mai înalt și mai important pentru dansul este, ca să recunoască, că Dumnezeu s'a îngrijit de răscumpărare și mântuire prin jertfa lui Isus Christos, care a fost adus ca jertfă de ispășire. Acum „Laudă“ trebuie să-și însușească aceste favoruri provenite din prețul de răscumpărare, ceia ce face prin credință în Dumnezeu și în sângele vărsat al lui Isus Christos și prin consacrarea lui să facă voința lui Dumnezeu. Că acest pas trebuie să-l facă, va ști din cuvântul lui Dumnezeu. Isus a zis: „Dacă voește cineva să vie după mine, să se lapede de sine și să ia crucea și să-mi urmeze, căci eu sunt calea și adevărul și viața; nimenea nu vine la tatăl decât prin mine.“ (Matei 16:24; Ioan 14:6) Când Laudă crede în Dumnezeu și în Isus Christos, și se predă Domnului, întrucât se obligă să facă voia lui Dumnezeu fără rezerve, această procedură o numim consacrare. Consacrarea înseamnă deci o predare deplină lui Dumnezeu. Dumnezeu este acela, care îndreptățește pe om, adică îl pune în curat. Dumnezeu ca judecător decide, că Laudă acum stă curat înaintea lui, ce a fost posibil grație jertfei mari a lui Christos adusă în interesul său și credința lui în aceia jertfă. Această îndreptățire (curățire) numai în aparență este așa, ci de fapt și în realitate, deoarece aceasta înseamnă, că Dumnezeu privește acum curat pe om. Dumnezeu nu lucrează numai, ca să facă senzație.

Deoarece sângele lui Isus a fost luat în seamă numai ca jertfă de ispășire, și întrucât Laudă a luat cunoștință despre aceasta, a crezut în ea și din hotărârea sa de bună voie s'a obligat să facă voia lui Dumnezeu, pentru aceasta decide Dumnezeu astfel, că acest om înaltea lui este curat, și acum este pace între dansii. (Romani 5:1,9) Astfel Laudă este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin sentință judecătorească, în urma căreia primește dreptul de viață omenească. Ființele drepte toate au drept de viață. Omul astfel va fi trecut înaintea lui Iehova din starea lui nedesăvârșită în cea desăvârșită. Devotamentul nestrămutat al lui Laudă față de Dumnezeu înseamnă, că face tot ce poate ca să urmeze pe Isus. Când Isus a ajuns la majoritate cerută de lege, a venit în față lui Iehova și precum este scris, și-a exprimat hotărârea, că dorește să împlinească voința lui Dumnezeu. Isus, ca să poată fi capul casei regale al lui Dumnezeu, a trebuit să moară ca om. Dumnezeu a voit aceasta așa. Cei ce doresc să fie membre în casa regală, asemenea toți trebuie să moară. Pentru aceasta stă scris: „Care am fost botezați în Christos Isus, în moartea lui am fost botezați. Dacă dar am murit împreună cu Christos, credem că vom și vieți împreună cu dansul.“ (Romani 6:3,8) După ce Iehova a primit consacrarea lui Laudă și a fost primit de fiul lui Dumnezeu, dreptul său de viață omenească a încetat și acum din harul lui Dumnezeu are drept de viață spirituală, care drept de viață numai atunci va fi irevocabilă (sigură), după ce a îndeplinit condițiunile. Pentru aceasta stă scris: „Nici o osândire acum dar pentru aceia care sunt în Isus Christos... cei care umb-

lă nu potrivit cărnii, ci a spiritului.“ (Romani 8:1) Laudă cu toată ce tot numai trup omenească are, dar dreptul său de viață omenească a încetat; el acum are drept de viață pe faza spirituală, legată de condițiuni. În înțelesul Scripturii cu drept cuvânt se poate numi de creatură nouă.

Concepere și naștere

Cuvântul „concepere“ și naștere“ nici unul din noi nu l'am putut înțelege potrivit. Poate acum a sosit timpul Domnului, ca să ne lămurească mai bine despre aceasta. În astfel de ocazii mulțumirea numai Lui i se cuvine. Cuvântul „concepere“ înseamnă punerea bazei unei existențe. Cum va fi deci existența unei creaturi noi pusă la cale? Scriptura ne spune următoarele: „Binevoind ne-a născut prin cuvânt de adevăr, ca să fim noi o părgă a făpturilor sale.“ (Iacob 1:18) Deci începutul existenței creaturii noi a fost pusă la cale din voința lui Dumnezeu și a fost asigurată de cuvântul adevărului său. Venirea în existență a creaturii noi este voința lui Dumnezeu, și El și-a dat cuvântul că așa va fi; prin urmare aceia trebuie să privim de concepere ce rezultă din învoala sau legământul dintre Dumnezeu și creatură. Partea creaturii din legământ este o învoire hotărâtă a lui să facă voia lui Dumnezeu. Cuvântul „concepere“ se obișnuiește să se folosească în lumea animalelor, prin aceasta se arată, că viața embrionului a început în trupul mamei, dar înainte de naștere trebuie să treacă prin anumite schimbări. Și începutul creațiunii noi a fost judecată pe baza acestei proceduri sau reguli. Mult timp s'a susținut cugetul, că și în cazul creaturii noi este o stare asemănătoare stărei ce se cheamă „sarcină“ în lumea animalică, iar nașterea credincioșilor va avea loc la timpul hotărât. S'a susținut, că pănucând creatura este în corpul omenească, este o ființă dublă. Această concluzie însă Scriptura nu o sprijinește. Dacă nașterea — în cazul creaturii noi — ar fi precedată de sarcină, atunci creatura în timpul sarcinii nu ar putea să fie responsabilă, însă Scriptura arată, că cu începerea existenței creaturii noi ia început și răspunderea sa. Dacă nașterea lui ar avea loc numai cu ocazia învierii, și timpul dinaintea învierii ar trebui privit ca timpul sarcinii, nici nu ar putea avea răspundere înainte de înviere. Însă această concluzie este împotriva Scripturii, deoarece creatura nouă în timp ce petrece pe pământ, trebuie să treacă pîntr' un timp de probă pentru îndeplinirea acelor condițiuni, dela îndeplinirea cărora deprinde dreptul său de viață pe treapta spirituală.

* Scriptura arată lămurit, că creatura nouă trăiește deja, chiar dacă este încă pe pământ, și are încă organism omenească. Dreptul său de viață nu este omenească, ci este un drept de viață spirituală legată de îndeplinirea unor condițiuni. Deoarece nașterea este un rezultat al unui contract sau legământ, prin urmare dreptul de viață pe treapta spirituală îi stă la dispoziție dela timpul când Dumnezeu își dă cuvântul că îl dă. (Iacob 1:18) Dela acest timp încolo Laudă este o creatură nouă.

* Cu cuvântul „naștere“ (concepere) Testamentul nou numește pe un cineva care a fost adus la existență din mitra mamei. Cu toată ce nu mulți cititori ai revistei cunosc limba greacă și cea ebraică, totuși din exam-

narea cuvintelor originale în aceste limbi, putem să înțelegem mai bine cuvintele. Cuvântul evreesc „Jah-lad“ se aplică la părinte, care concepe, și la mamă, care naște copilul. Pentru dovedirea acestora, vom cita următoarele texte ale Testamentului vechiu:

¹⁰ „Voi mări foarte mult suferința însărei tale, cu durere vei naște (jah-lad) copii.“ (După trad. Miniatură englez: „Prin adese nașteri (jah-lad) multe dureri îți voi produce, cu durere vei naște (jah-lad) copii.“) (Deosebirea dintre cuvintele sarcină și concepere, și naștere se poate vedea clar din acest și din alte texte. În lumea animalică nașterea are loc cu lăni în urma conceperei, însă în cazul creaturii noi această nu este așa. „Adam s'a împreunat cu nevastă-sa Eva: ea a rămas însărcinată, și a născut (jah-lad) pe Cain . . . a născut și pe fratele sau Abel.“ — 1 Moise 4:1, 2.

¹¹ „Robul tău, Tatăl nostru ne-a zis: voi ști că nevastă mea mi-a născut (jah-lad) doi fii.“ (1 Moise 44:27) „Pentru că femeile evreilor nu sunt ca Egiptencele, ele sunt vânjoase și nase (jah-lad) înainte de venirea moașei.“ — 2 Moise 1:19.

¹² Ce privește sămânța, legământul lui Dumnezeu îl închipue femeia, despre aceasta citim: „Bucură-te cea steapă, tu care nu nașteai (jah-lad), scoate cântare de bucurie și strigă tu care nu nașteai (jah-lad), scoate cântare de bucurie și strigă tu care n'aveai dureri de facere! (Isaia 54:1) Sionul naște Impărăția și pe membrele familiei regale, citim: „Mai înainte de a suferi dureri de facere, a făcut (jah-lad) . . . o națiune se naște (jah-lad) deodată, căci fiica Sionului îndată ce a avut durerea de facere a și născut și născut pre fii săi.“ (Isaia 66:7, 8) Despre copilul Isus a scris profetul: „Căci un copil ni s'a născut (jah-lad), un fiu ni s'a dat.“ (Isaia 9:6) „Iar despre tot insul din Sion se va zice: El s'a născut într'ansul.“ — Psalm 87:5.

¹³ Acest cuvânt evreesc obvine și cu referire la munți. „Mai înainte de ce munții să se fi născut (jah-lad) sau să se fi făcut pământul și lumea.“ (Psalm 90:2) În acest text cuvântul „jah-lad“ obvine în înțelesul că suplinește pe muna.

¹⁴ Iar acum să luăm, că cuvântul evreesc „jah-lad“ aplicat asupra părintelui copilului este tradus în românește „născut“ și Adam trăi după ce (jah-lad) el pre șet optsute de ani; și născu (jah-lad) fii și fete.“ (1 Moise 5:4) În acest text, în care cuvântul „jah-lad“ obvine aplicat asupra părintelui, nu înseamnă că părintele a fecundat pe mama, ci accia, că copilul a fost născut pe seamna părintelui. Acest cuvânt tot „naștere“ esto tradus și atunci când este vorbă de Parintele Creator. „Stânca care pre tine te-a născut (jah-lad) ai părăsit-o; și ai uitat de Dumnezeu care te-a format.“ (5 Moise 32:18) Psalmistul asemenea vorbește despre Isus: „Tu ești fiul meu, ațtăzi te-am născut („jah-lad“). (Psalm 2:7) Este evident, că cuvântul „născut“ în acest text din urmă se poate aplica la trei timpuri diferite: 1 (La timpul dela Iordan, când Dumnezeu a chemat pe fiul său și a jurat cu jurământ, că-l va face mare preot după ordinul lui Melchisedec, când se putea auzi din cer următoarele cuvinte: „aceasta este fiul meu iubit prin care mă voi sfîșii“; 2) la timpul când Dumnezeu l'a ridicat în cer (Fapte 13:33) și 3) la timpul, când Dumnezeu a poruncit Dum-

nului Isus Christos, ca să înceapă să domnească.—Psalm 2:6; 110:2.

¹⁵ Aceaste texte arată, că cuvântul acesta îl aplică nașterii sau Conceperei din partea tatălui. Inșă în aceste cazuri nicăiri nu se amintește că nașterea ar fi fost precedată de îngrăunare. Textele dimpotrivă arată, că Dumnezeu naște sau recunoaște pe fii săi iubiți. Din clipa în care El a chemat sau a recunoscut la Iordan pe Isus ca fiul său iubit, Isus a devenit o creatura nouă sau ființă spirituală rezponzabilă. Aceasta trebuie să se întâmple așa și în cazul acelora, care pun ca membră corpului său.

¹⁶ Această explicare o sprijinesc și textele Testamentului nou. În Noul Testament cuvântul grecesc *genna* o este tradus de „concepere“ și „naștere“, și adeseori se aplică mamei, cât și tatălui. Döring să cităm câteva de acest fel. „Abraam născu (*genna*) pe Isac, Isac născu (*genna*) pe Iacob . . . iar Iacob născu (*genna*) pe Iosif bărbatul Mariei, din care fu născut (*genna*) Isus, care se zice Christos.“ (Matei 1:2, 16) În Fapte 13:33 și Evrei 1:5 și 5:5 sunt citate cuvintele obvenite în psalmul doilea. Din aceste texte se poate vedea, că cuvântul grecesc „*genna*“ corespunde cuvântului evreesc „jah-lad“. Părintele este acela, care a născut pe Isus capul creațiunii noi. Iacob a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, și Maria a născut pe Isus; în manuscrisul original pentru hotărârea amândorora lucruri se folosește acelaș cuvânt, fără ca să se facă aluzie la timpul sarcinei. Următoarele texte asemenea dovedesc, că cuvântul grecesc „*genna*“ îl traduc „concepere“ și „naștere“.

¹⁷ „. . . și sotia ta Elisabeta îți va naște (*genna*) un fiu, și vei numi numele lui Ioan.“ (Luca 1:13) Spirit sfânt va veni asupra ta și putere a Celui prea înalt te va umbri; deaceia și cel care se naște (*genna*) din tine sfânt va fi numit fiul lui Dumnezeu.“ (Luca 1:35) „Iar Elisabetei i se implini timpul ca nască și născu (*genna*) fiu.“ (Luca 1:57) Fericite sunt cele sterpe și pântecel care nu au născut (*genna*).“ (Luca 23:29) „Și născut (*genna*) fiind Isus în Bethlehemul din Iudea.“ (Matei 2:1) „Femeia când naște întristare ea, pentru că i-a venit ceasul; dar când și-a născut (*genna*) copilul, nu-și mai aduce aminte de durere.“ — Ioan 16:21.

¹⁸ Este scris: „Căci deși nu erau încă născuți copii și nu făptuiră ceva bine sau rău, pentru că găsirea cu cale a lui Dumnezeu să rămână, potrivit alegerii, nu din fapte, ci dela cel care chiamă.“ (Romani 9:11) Din armonia acestui text reesă, că Rebeca a conceput dela Isac, dar încă înaintea nașterii copilului s'a spus, că cel mai mare va servi pe cel mai mic, din care vedem dovedit aceea, că cuvântul „concepere“ sau „naștere“ nu se referă nici la accia ce a făcut tatăl, și nici la timpul sarcinei sau al conceperei.

¹⁹ Cuvântul „concepere“ este explicat, că este „plantarea vieții de un tată“, și cuvântul aceste în general îl așa este hotărât și aplicat. Expresiunea „Conceput (născut) dela Dumnezeu“, în scrierile mai vechi în înțelesul cuvântului explicat mai sus am aplicat asupra creaturii noi, pentru timpul cât petrece pe pământ; așa am crezut că creatura nouă încă nu este născută, adusă în existență, și că nașterea ei va avea loc la înviere. Inșă apli-

careă cuvântului în acest înțeles nu este în armonie cu Scriptura. Uncori am susținut, că expresiunea „născut de Dumnezeu“ nu este potrivită, deoarece aceea este aplicată la creatura nouă încă pe timpul cât peruce pe pământ, și că potrivit, arătând prin ea că ste încă în corp, ar trebui tradusă de, „conceput de Dumnezeu.“ Inșă această concluzie nu este în armonie cu aplicarea scripturală a cuvântului. Pentru dovedirea acestuia citim: „Căci Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dete pe fiul său, unul născut (monogenes — unul născut ce în traducerea englezește este tradus „conceput“, cu toatecă în traduceriile românești figurează „născut“). „Ioan 3 : 16) Pe Isus nicidecum nu-l putem asemăna unui embrion în timpul sarcinei, cât a petrecut pe pământ dela Iordan până la învierea sa.“ In Iordan el s'a născut de fiul adevărat al lui Dumnezeu și dela clipa aceea a și fost responsabil în această calitate a sa. La Iordan au auzit următoarele cuvintele lui Dumnezeu: „Acest este fiul meu iubit!“ El acolo a fost născut, adeca recunoscut ca fiul lui Dumnezeu. Când Isus a mers la Iordan, a dispus de drept de viață omenească desăvârșită, care viață Dumnezeu a primit-o ca jertfă, și începând dela acel timp dreptul de viață ca om a lui Isus a încetat, și Dumnezeu i-a dărut drept de viață pe treaptă spirituală. Dela acest timp Isus a devenit ființă spirituală, deoarece Dumnezeu l'a născut pe această fază de viață, cu drept cuvânt se poate spune deci, că Dumnezeu l'a născut pe faza aceea (spirituală) de viață. Aceasta dovedește deci, că cuvintele „concepere“ și „naștere“ în Scriptură sunt folosite în acelaș înțeles, și despre creatura nouă care este încă dincoace de vâl se poate spune cu drept cuvânt, că s'a „născut“, ceciace dovedește și aceea, că cuvântul grecesc „gennao“ obvine în acest text în ambele înțelesuri. „Oricine care crede, că Isus este Christosul este născut din Dumnezeu, și oricine care iubește pre cel care a născut, iubește și pre cel născut din dănsul . . . . Stim că oricine care a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ei fu născut din Dumnezeu se păstrează pe sine, și Cel rău nu l'atinge.“ — 1 Ioan 5 : 1, 18.

²⁰ Apostolul Petru fiind martorul lui Dumnezeu a scris următoarele: „Binecuvântat este Dumnezeu și al Domnului nostru Isus Christos Tată, care după mare mila sa ne născu iarăș spre nădejde vie prin învierea lui Isus Chrisos dintre morți . . . . nu din semănare peritoare, ci neperitoare prin al lui Dumnezeu cuvânt viu și stătător în veac.“ (1 Petru 1 : 3, 23) Cuvântul original obvenit în acest text, care în engleză este tradus odată concepere, de altă dată naștere, este unul și acelaș, și este declarat cu hotărâre, că „prin cuvântul lui Dumnezeu“ ne naștem din nou, ceciace este o dovadă pe maideparte lângă faptul, că pe fii săi, Dumnezeu îi naște sau aduce la existență sub condițiile legământului sau al contractului. Din partea creaturii se cere în contract ca lucrurile sale mai importante, credința în Dumnezeu și Isus Christos, predarea față de Dumnezeu și împlinirea voinței sale; atunci Dumnezeu pe unul ca acela îl naște de fiu din voința sa prin cuvântul său. Deoarece din Scriptură vedem, că cuvintele „concepere“ și „naștere“ se referă la acelaș timp și lucru, cu greu se poate susține, că dintre toxtele traduse „născut de Dumnezeu“ careva să fie tradus greșit.

²¹ Pentru documentarea pe maideparte, că Scriptura în privința creaturii noi, încă pe timpul în care petrece în corp pe pământ vorbește ca de cel „născut de Dumnezeu“, cităm următoarele cuvinte a apostolului ce le adresează bisericii alese: „Fiind că sunteți copii născuți de curând, doriți cu înfocare laptele cuvântător neprefăcut, ca în el să creșteți spre mântuire.“ (1 Petru 2 : 2) In caz dacă creatura nouă ar fi un embrion sau o sămânță în curs de dezvoltare în timpul sarcinei, și nu o ființă inteligentă, atunci cum ar putea să se nutrească, și să crească din cuvântul lui Dumnezeu? Creatura nouă se dezvoltă prin înmulțirea cunoștințelor, și creatura studiază adevărul cuvântului lui Dumnezeu cu mintea sa și astfel se nutrește cu adevărul. — Romani 12 : 2, 3.

²² Că creatura nouă se naște dincoace de vâl, și că începe să existe ca copil mic și se dezvoltă, aceasta o arată apostolul Pavel, când așa vorbește către Corinteni: „... ca unor de curând născuți în Christos, cu lapte v'am hrănit, nu cu bucate.“ (1 Corinteni 3 : 1—3) Nu poate să fie nimenea sugaci și nici nu poate să crească înainte să se fi născut. Creatura nouă intrucât își hrănește mintea cu cuvântul lui Dumnezeu, va fi mai dezvoltat în studierea și facerea voinței lui Dumnezeu.

²³ Apostolul Pavel arată și deosebirea dintre aceea, care s'au născut acuma, și între aceea care s'au nutrit deja cu cuvântul lui Dumnezeu; așa vorbește: „Căci voi trebuind chiar să fiți învățători de mult timp, iarăș aveți trebuință ca cineva să vă învețe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu, și v'ați făcut având trebuință de lapte, nu de hrană tare. Pentrucă cine se împărtășește numai din lapte, este neștiutor de cuvântul de dreptate, căci este copil; Iar hrana tare este a celor desăvârșiti, care prin deprindere au simțurile deștăinate spre deosebirea binelui și al răului.“ — Evrei 5 : 12, 14.

²⁴ Cu altă ocazie Pavel explicând înaintea adunării, că Dumnezeu s'a îngrijit de învățători în adunarea lui Dumnezeu, „spre întregirea sfinților, pentru lucru de slujire, pentru clădire a corpului lui Christos“, ceciace trebuie să se continue, „până când toți vom fi ajuns la unirea credinței și a cunoștinței lămurite a fiului lui Dumnezeu, la bărbat desăvârșit, la măsura de vârstă a împlinirii lui Christos, ca să nu mai fim nevrășnici.“ — Efeseni 4 : 12—15.

²⁵ Pe unul, care nu este născut ca ființă, nu se poate nici învăța, și nici crește ca bărbat în Christos. Este vorbă chiar de aceea, că creatura nouă trebuie dezvoltată (crescută). La început este numai sugaci, și prin dezvoltare în Christos crește de june, ca în urmă să potată ajunge vârsta bărbăției. Apostolul Ioan după ce a ajuns la bărbăție matură, a scris scrisorile sale către adunarea lui Dumnezeu, și cuvintele sale arată, că unii din adunare sunt copii, alții tineri, și alții bărbați crescuți, dar toți au fost născuți, cu toatecă erau încă în corp și au trecut printr'o fază de dezvoltare: „Vă scriu vouă părinților, fiindcă ați cunoscut pre cel dela început. Vă scriu vouă tinerilor fiindcă ați biruit pre cel rău. V'am scris vouă copiilor, fiindcă ați cunoscut pre Tatăl. V'am scris vouă tinerilor, fiindcă sunteți tari și

cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău.“ — I Ioan 2 : 13, 14.

²⁰ Isus a zis lui Nicodem: „Adevăr, zic ție, dacă cineva nu va fi fost născut de sus, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.“ La întrebarea lui Nicodem a fost răspuns Isus: „Dacă cineva nu va fi fost născut din apă și spirit, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu.“ (Ioan 3 : 3, 5) Oare cuvintele Măestrului rostite către Nicodem nu înseamnă aceea, că până atunci nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu, pânăcând nu este născut din nou prin putere de sus, adică prin puterea lui Dumnezeu? Afară de aceasta trebuie să cunoască și adevărul reprezentat prin apă, deoarece opera creațiunii va fi pusă la cale prin adevăr, și numai prin puterea lui Dumnezeu poate să intre în împărăție. Dupăcum vedem Pavel așa a înțeles aceasta, când a scris următoarele: „Ca să nu mai fim nevrăstnici, aruncați fiind de valuri și duși incoace și încolo de orice vânt al învățături prin înșelăciunea oamenilor, prin violenție spre uelțirea rățăcirii. Ci vorbind adevărul din iubire să creștem în toate în privința lui, care este capul Christos. Din care tot corpul bine împreunat, și împreună bine pus fiind săvârșește prin orice simțire a dării, creșterea corpului, potrivit unei lucrări în măsură a fiecărei părți spre clădirea lui însuși în iubire.“ — Efeseni 4 : 14—16.

²⁷ Încă pe pământ trebuie să fie creatură nouă, întrucât va fi născut prin cuvântul și voința lui Dumnezeu; iar înainte să poată intra în împărăție, creatura nouă trebuie să fie școlată aici pe pământ și tot aici trebuie să ajungă la bărbăție deplină în Isus Christos. Cât timp petrece creatura nouă pe pământ natural că trebuie să aibă organism de carne. Dar când se împărțasește de binecuvântarea cea mare de a intra în împărăția glorioasă, va primi un corp glorios și va deveni o creatură nouă născută în glorie (glorificat). Dar că chiar pe pământ este creatură nouă, aceea o dovedesc următoarele cuvinte a apostolului: „Deci dacă este cineva în Christos, este creatură nouă: cele vechi au trecut, iată toate s'au făcut noi.“ — II Corinteni 5 : 17.

²⁸ Luând în considerare Scriptura, concluzia trasă din ea arată hotărât, că cuvântul „concepere“ se referă la tatăl copilului, și înseamnă, că copilul se naște ca copilul tatălui. Iar cuvântul „naștere“ se referă mai-cuscămă la mamă, și înseamnă, că copilul este deja adus la viață; aceste cuvinte derivă din aceeași tulpină. Cuvântul „concepere“ în înțelesul Scripturii nu înseamnă aceea ce se întâmplă în timpul sarcinei la animale, adică dela concepere până la naștere. Starca sarcinei dela concepere până la naștere cum să întâmplă aceasta în lumea animalelor, nu se poate aplica la creatura nouă, nici numai pentru a face comparație.

²⁹ Când se naște copilul, fără'ndoială se poate stabili cine este mama copilului, însă se poate naște întrebarea, că cine este tatăl. Mama spune prin procedura ei: „Acesta este fiul meu!“ Tatăl, care stă lângă ea, văzând pe noul născut spune: „Este fiul meu, mă bucur, că este al meu!“ În clipa aceasta se poate spune pe drept, că copilul a fost născut de mamă, iar tatăl l'a conceput, și ambele cuvinte înseamnă, că copilul a

fost recunoscut de copilul tatălui și al mamei. În aceasta nu este cuprins timpul sarcinei dela concepere până la naștere. Aceste cuvinte se mărginesc numai la timpul nașterii copilului. Scriptura în acest înțeles folosește aceste cuvinte, când le aplică la creatura nouă în Christos.

³⁰ Laudă ia la cunoștință adevărul, crede în Dumnezeu și Isus Christos, se predă cu totul lui Dumnezeu, întrucât se învoește să facă voia lui Dumnezeu; pe dansul Isus Christos îl prezintă Părintelui cerese, Iehova îl primește și îl îndreaptă (curățește) și în urma acestui fapt primește dreptul de viață omenească; însă Dumnezeu voiește, ca ființa aceea omenească să moară, ca să se împărțasească de ocazia să devină un membru al familiei regale. Dumnezeu prin voința și cuvântul său îi dă drept de viață spirituală condiționată. Acum deci dupăce a primit acest drept de viață condiționată, este o creatură nouă. Dumnezeu, părintele cerese — dupăcum ne arată Scriptura — în clipa aceea îl concepe și imediat atunci îl și naște prin legământ (mamă), ce (anume legământul) a pus la cale chiar pentru aducerea în existență al acestei semințe. Creatura nouă, dacă dorește să rămână în viață, trebuie să împlinească o condiție importantă, și anume supunerea față de Dumnezeu. Din partea creaturii noi nănumai că este lucru potrivit, dar este chiar o poruncă pentru dânsa, ca pe Calea potrivită să se poarte cinstit, drept și onest. Însă mai mult trebuie să facă decât atâta. El trebuie să steie cu totul la dispoziția și de partea Domnului, ca însăfârșit să primească aprobarea lui Dumnezeu și binecuvântările promise. „Căci toți care sunt mânați de spiritul sfânt, aceștia sunt fiii ai lui Dumnezeu.“ — Romani 8 : 14.

³¹ Dumnezeu prin spiritul său, adică prin puterea lui nevăzută de oameni a născut și a recunoscut pe creaturile noi de copii săi. Despre aceasta spune apostolul: „Ci primiriți spirit de înfiere, în care strigăm: Abba, Tată.“ (Romani 8 : 15) Dela acest timp incoace spiritul Domnului trebuie să-l cârmuiască. Răspunderea lui atunci înbepe și creatura nouă trebuie să se transforme în Christos și să crească, dacă dorește, ca oarecând să facă parte din casa regală a lui Dumnezeu. Scriptura a fost scrisă spre folosul creațiunii noi, și care dorește să se desvolte în asemănarea lui Isus Christos, trebuie să se nutrească din cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să se supună lui Dumnezeu. (Romani 12 : 2, 3; I Petru 5 : 2—4) Legământul pre care l'a făcut cu Dumnezeu la aceasta obligă pe creatura nouă, ce și trebuie să împlinească. Că creatura nouă va merge în moartea a doua, în turma mare sau în casa regală a lui Dumnezeu, aceasta atârână de împlinirea condițiilor și obligamentelor ce a luat asupra sa din cuvântul lui Dumnezeu.

Două case

³² Cuvântul „casă“ în înțelesul scriptural, adeseori se referă la organizația lui Dumnezeu. „Bucuratu m'am când mi-au zis: să mergem la casa lui Iehova! Picioarele noastre stau în porțile tale Ierusalime!“ (Psalm 122 : 1, 2) „De n'ar zidi Iehova casa, înzadar s'ar osteni cei ce o zidesc; de n'ar păzi Iehova cetatea, înzadar ar

veghea păzitorul." (Psalm 127 : 1) Încosebi despre organizația lui Dumnezeu citim adeseori: „Iacă binecuvântați pre Iehova, toți servii lui Iehova, cari stați noaptea în casa lui Iehova!" (Psalm 134 : 1) Pe Izrael în frunte cu Moise Dumnezeu l'a organizat. Aceasta a fost organizația tipică a lui Dumnezeu, și a preumbrit adevărata organizație a lui Dumnezeu, care în frunte cu Christos capul va sta în etern. În înțelesul Scripturii se poate deci spune, că Dumnezeu a înființat două case, una tipică și alta statornică.

„Până acum s'a zis, că casa tipică este „casa servitutei“ la care Moise a fost capul, și s'a numit astfel pentruca să se deosebească de „casa fiilor“. Această explicare nu o sprijinește Scriptura. Dimpotrivă Scriptura spune, că Dumnezeu a făcut o casă tipică, în care Moise era un serv credincios. Credințioșia este amintită de astfel de condiție, pe care trebuie s'o implinească toți aceia, care doresc să fie membre al organizației statornice a lui Dumnezeu, al cărei cap este Isus. Declarația apostolului sună dupăcum urmează: „Pentruca acesta a fost invrednicit de mai mare mărire decât Moise, după cum are mai multă cinste decât casa cel care a clădit-o desăvârșit. Căci orico casă este desăvârșit clădită de cineva, dar Dumnezeu este care clădi desăvârșit tot. Și într'adevăr Moise era credincios în toată casa lui ca slugă spre a da dovadă de cele ce erau să fie vorbite. Christos însă ca fiu este credincios peste casa lui, a cărui casă suntem noi, dacă vom fi ținut până la sfârșit nesicala, temeinică și cuvântul de laudă a nădejdei.“ — Evrei 3 : 3—6.

„Moise a fost un serv credincios în casa sau organizația lui Dumnezeu, și coiacă a făcut dânsul, a fost o mărturie pentru timpuri de mai deapoi. Isus Christos este fără n'doială fiul lui Dumnezeu și șeful casei sale, afară de aceasta Iehova mai amintește de El și împreună cu aceia, care se dovedesc de credințioși, și care figurează cu El, ca „servul meu pre care-l sprijin, alesul meu întru care binevoiește sufletul meu.“ (Isaia 42 : 1—6) Membrele casei regale a lui Dumnezeu sunt numiți regi. Capul acestei case este Isus Christos, pentru aceasta este și Regele regilor. (Apocalips 1 : 6; 3 : 21) Aceste texte arată, că toți aceia, care doresc să fie membru al casei regale a lui Iehova, trebuie să se facă servii Domnului și în această calitate trebuie să dovedească credințioșie. Acela, care s'a născut de creatură nouă, adică de fiul lui Dumnezeu, esto servul lui Dumnezeu din clipa aceia, adică este deschisă calea ca să fie servul lui Dumnezeu? Această întrebare trebuie să cuprindă în sine și întrebarea chemării, și și răspunsul cuvenit. Acest punct îl vom examina mai târziu.

(Urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1. Cine sunt membrele casei regale a lui Iehova? Descrie turma mare! Pentruce se numește așa? Ce parlo va avea?
2. Ce întrebări trebuie să examinăm aici temeinic?
3. Dovedește scriptural, că lumina ce se revarsă asupra cuvântului lui Dumnezeu tot progresează treptat! Cum o dovedesc aceasta faptele? Cum se poartă în această privință aceia, care în realitate iubesc pe Dumnezeu și cuvântul său? Ce trebuie să așteptăm cuminte în privința unor concluzii vechi?
4. Explică cuvântul „creatură nouă“! Descrie cazul lui Isus!
- 5—6. De ce cunoștință și în consecință de ce fapte este lipsă ca un membru al familiei omenesc să devină un membru al casei regale a lui Dumnezeu? Explică și documentează, că consacarea este de acelaș caracter cu îndreptățirea? Explică cum a ajuns acela care acum este creatură nouă în posesiunea dreptului de viață omenescă iar mai apoi în posesiunea dreptului de viață spirituală condiționată?
7. Ce înseamnă cuvântul „concepere“ și cum se poate aplica la creatura nouă? Arată, dacă nașterea creaturii noi se poate asemăna cu conceperea și nașterea din lumea animalică?
8. Explică cum poate să aibă creatura nouă organism omenesc?
- 9—13. Cuvântul evreesc „jah-lad“ se poate aplica la tatăl, ori la mamă, sau la ambii? Arată prin citate scripturale, dacă acest cuvânt se poate aplica la o stare dinainte de naștere!
- 14, 15. Arată cum se aplică acest cuvânt și la tatăl copilului! Citează cuvântul „concepere“ în înțelesul cum apare în psalmul 2 versul 7!
- 16—18. Arată cu citate, că concluzia aceasta de aici o dovedește Scriptura (Testamentul nou)?
- 19, 20. Arată lămurit, că ce s'a întâmplat la Iordan pe baza Ioan 3 : 16? Ce dovedește aceasta în privința cuvintelor „concepere“ și „naștere“? Arată armonia cu acest text din I Ioan 5 : 1, 18 și I Petru 1 : 3, 23!
- 21—23. Citează și alte texte, care arată, că creatura nouă este născută ca o ființă inteligentă, responsabilă încă pe când este în corp?
- 24, 25. Cum a văzut Dumnezeu înainte în înțelesul Scripturii dezvoltarea și desăvârșirea creațiunii noi? Ce arată I Ioan 2 : 13, în privința dezvoltării creațiunii noi?
26. Explică ce înseamnă răspunsul lui Isus dat la întrebările lui Nicodem! Cum descrie Pavel dezvoltarea corpului al cărui cap este Christos?
27. Arată pe baza II Corinteni 5 : 17, starea actuală al celor, care „s'au născut de Dumnezeu“ (englezește: concepuți)!
- 28, 29. Când se naște, sau se aduce în existență în înțelesul Scripturii creatura nouă?
- 30, 31. Descrie în lumina citatelor pertractate aici, că ce trebuie să se întâmple, ca acela care a înțeles adevărul să primească aprobarea deplină a lui Dumnezeu și să fie înălțat la viața dumnezeiască!
32. Fă deosebire între cele două case, despre care vorbește Evrei 3 : 5, 6! Îndeosebi ce accentuază aceste citate? Ce învățătură este în aceasta acuma pe seama unșilor lui Iehova?

Lăudăm pe Dumnezeu

Lăudăm pe Dumnezeu

Că a rezidit Sionul

Înimi zdrobite El vindecă,

Sus ridică pe cel smerit,

Că laudă merita,

Cetatea cea sfântă,

Și leagă ranele,

Aruncând pe cel rău,

Este un lucru mult plăcut

La cei exilați ai săi

Prea înțelepte, cunoscând

Să lăudăm dar din inimă,

A-i cânta cântece.

Din nou dând patrie.

Chiar toate stelele.

Pe sfântul Dumnezeu.

Casa regală a lui Iehova

„Aceștia se vor război cu Mielușelul și Mielușelul îi va birui, pentru că este Domnul domnilor și Regele regilor și cei împreună cu dânsul chemați sunt și aleși și credincioși.“ — Apocalips 17 : 14.

Partea II-a

IEHOVA l'a înălțat pe Isus Christos și i-a dăruit un nume mai presus de toate creaturile. L'a așezat pe tron și pe Satan l'a aruncat jos din cer. Satan, care toate puterile și le strânga aici pe pământ, pregătește un mare război împotriva lui Christos, Regele regilor. Din acest război va eși învingător Christos, marele comandat al lui Iehova. Cine va fi cu el în acest război și la învingere? El așa răspunde: „Cei chemați, aleși și credincioși.“ Deoarece a sosit timpul hotărâtor, rămășița are tot motivul, ca să aibă speranță că i se va da o privire clară în toate lucrurile ce sunt în legătură cu casa regală a lui Dumnezeu. Recunoașterea mai clară a lucrurilor, va face pe rămășița, ca să înțeleagă, pentru că unii sunt mai zeloși în vestirea împărăției, decât alții.

Chemarea

° Cuvântul „chemați“ folosit în textul citat, înseamnă o chemare. Din aceasta putem presupune, că aceia, care vor deveni membrele casei regale, au fost chemați de ziditorul casei. Aceasta este casa sau organizația lui Dumnezeu, prin urmare și chemarea trebuie să vie dela Dumnezeu. Cine sunt cei chemați și când sunt ei chemați? Isus fost-a chemat, ca să devină capul casei? Dacă da, atunci când s'a întâmplat aceasta? Când vom putea stabili răspunsul scriptural cu referire la Isus; atunci vom putea înțelege și răspunsul referitor la ceilalți.

° Casa regală va sta exclusiv numai din ființe spirituale de natură dumnezeiască. De membre al acelei case numai ființe spirituale se pot chema. Isus când a mers la Iordan, unde a rugat pe Ioan să-l boteze, era oare El chemat? La aceasta întrebare trebuie să răspundem negativ, deoarece Isus atunci era un om desăvârșit și în această calitate nu ar fi putut primi chemarea pentru șefia casei regale a lui Dumnezeu; este sigur, că Dumnezeu nu l'a împărțit de o chemare pe care el să nu o poată primi. Când Isus a venit la Iordan s'a prezentat înaintea lui Iehova și s'a învoit să facă voia lui Dumnezeu. (Evrei 10 : 7) La tot cazul ste cert, că Isus în toate umblările sale a făcut conform voinței lui Dumnezeu, acum însă a pășit înainte ca om desăvârșit și s'a declarat gata, ca să facă voia lui Dumnezeu, fie orice. Ca om natural nu ar fi putut aprecia îndeajuns însemnătatea legământului de sacrificiu; dar cu toate acestea pe seama lui, ca iubitul Părintelui său, era o plăcere ca să îndeplinească voința Părintelui său în orice împrejurare. A mers la Iordan unde a fost scufundat, prin care fapt a dovedit și înaintea publicului, că s'a consacrat pedepplin, ca să facă ceea ce-i va porunci Tatăl său. Acest pas al său, îl vom numi consacarea lui Isus, neavând un cuvânt mai potrivit. Când Isus a ieșit din apă a zis Ioan: „Și am văzut spiritul pogorându-se în cer ca un porumb, și rămase peste dânsul.“ (Ioan 1 : 32, 34) Atunci au auzit următoarele cuvinte ce au venit din cer: „Acesta este

fiul meu cel iubit în care am binevoit.“ (Matei 3 : 17) Isus atunci și acolo a fost conceput sau adus în existență de Părintele său, și recunoscut de fiul său iubit la auzul celor din jur; aceasta a fost clipa dintâi, când Isus se putea chema la slujba cerească.

° Atunci a fost chemat sau mai târziu? După botezul său în Iordan Isus prin puterea spiritului (puterea lui Dumnezeu) a fost condus în pustiu, (Matei 4 : 1) „cerurile i s'au deschis“ și după aceea a înțeles El lucrurile referitoare la alegerea casei regale a lui Dumnezeu.

° În cele patruzeci de zile următoare a postit pe munte și putem presupune logic, că a studiat în acest timp cuvântul lui Dumnezeu, pe care l'a cunoscut bine, și a stat în legătură cu Iehova, Părintele său. După o chibzuință mai cuminte putem crede, că Isus în acest timp s'a împărțit de chemarea pentru șefia casei regale a lui Dumnezeu. Mai târziu a și declarat, că Părintele a făcut legământ cu dânsul, că îi va da împărăția. La sfârșitul celor patruzeci de zile de post Satan a primit permisiune, ca să-l ispitească în mare măsură pe Isus Satan a trebuit să știe în timpul acela, că Isus în acel timp era fiul lui Dumnezeu, căruia i s'a oferit slujba împărăției cerurilor. Este scris: „Și când va fi adus iarăș în lume pe întâiul născut, zice: și să se închine lui toți îngerii lui Dumnezeu.“ (Evrei 1 : 6) Cu toată că Satan nu a mai făcut parte din adunarea îngerilor lui Dumnezeu, totuși ca ființă spirituală a putut să ajungă la cunoștința, că Dumnezeu a chemat pe Isus, ca să ocupe postul cel mai mare. Din ispita lui Satan îndreptată împotriva lui Isus se poate vedea, că Satan a știut, că Isus s'a împărțit de promisiunea împărăției și a vieții dumnezeiești. Prin aceea a ispitit pe Isus, că a voit să-l înduplece, ca să-și folosească puterea primită dela Dumnezeu împotriva voinței lui Dumnezeu. Isus nu a făcut aceasta și i-a dat un răspuns negativ, în urma cărui fapt Satan i-a oferit, că este dispus să-și predea locul de „zeu acestei lumi“, și sub o condiție îi dă toate stăpânirile din lume, și anume, dacă se închină lui. Din purtarea hotărâtă a lui Isus față de Satan, vedem, că Isus a luat la cunoștință chemarea lui Dumnezeu, a și primit-o, a urmat-o și s'a hotărât cu toată puterea lui, că să împlinească legământul său.

° Mărturia apostolului Pavel spune: „... care după pace disprețui rușinea, suferi crucea pentru bucuria ce-i stă înainte, și șade de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.“ (Evrei 12 : 2) În acel timp, când Isus s'a împărțit de chemare și a primit-o, a trebuit să vadă că are să moară pe cruce, dar El cu bucurie s'a învoit să suferă aceea. Pentru aceea nu se putea să aibă loc chemarea lui cu ocazia botezului său în Iordan, deoarece numai după botezul său în Iordan s'au deschis pentru dânsul cerurile. Deci nu se poate înconjură concluzia, că Isus numai după aceea s'a împărțit de chemarea

pentru șefia casei regale a lui Dumnezeu, după ce a plecat în pustiu. Dacă această concluzie este potrivită, prin aceasta primim o regulă cu privire la aceia, că oricine numai atunci se poate împărtăși de chemarea în împărăție, după ce fiul lui Dumnezeu a fost născut sau adus în existență. Cel care va deveni un membru al casei regale, trebuie să urmeze pe Isus în urmele sale, și trebuie să umble precis pe calea aceia, pe care a umblat El. (I Petru 2:21) Deci pânăcând cineva nu s'a născut ca creatură nouă și ca fiul lui Dumnezeu, adică nu a fost adus în existență, nu poate fi chemat.

⁷ Afară de aceasta Scriptura mai declară, că chemarea este de sus, cercască. (Evrei 3:1; Filipeni 3:14) De chemarea aceia ființă omenească nu poate să aibă parte, și nici nu o poate primi; iar deoarece Dumnezeu nu cheamă pe nimeni să facă lucruri ce nu-i stau în putință, trebuie să credem, că numai un atare individ poate să se împărtășească de chemare, pe care Dumnezeu l'a născut sau l'a adus în existență ca creatură nouă.

⁸ Apostolul Pavel vorbind către membrele creațiunii noi, care au fost aduși în existență ca fii lui Dumnezeu, a zis, că pe câte unu dintre ei i-a muștrătat tatăl pe copilul său și continuă: „Să umblați cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu care vă cheamă la împărăția și mărirea sa.” (I Tesaloniceni 2:12) De chemarea aceasta numai creatura nouă se poate împărtăși; nu ar fi lucru cuminte să credem, că Dumnezeu ar sili pe cineva să se pregătească să fie chemat, fără ca acela să primească ocazie pentru primirea sau respingerea chemării.

⁹ Respectivul căruia i-am dat numele de Laudă, care „este copil de alăptat în Christos” din cuvântul lui Dumnezeu a luat cunoștință despre chemarea cercască. Recunoașterea acestui fapt a fost pentru dânsul o ocazie, ca să primească chemarea. Dacă Isus a trebuit să-și însușească cunoștința referitoare înainte de primirea chemării, atunci această regulă trebuie să se refere și la ceilalți chemați. Aceasta declarație o întărește pe deplin declarația apostolului Petru. Petru se adresează aceloră, care „s'au împărtășit de credința scumpă cum e a noastră”. După aceia vorbește despre aceia, că creatura nouă așa va cunoaște lucrurile mai înalte, că va fi învățată de acela, care ne-a chemat la glorie. După aceia arată, că de ce are lipsă creatura nouă, ca să-și asigure chemarea și alegera. (II Petru 1:2—10) Aceasta dovedește, că creatura nouă trebuie să cunoască într-o măsură oarecare chemarea în casa regală, și trebuie s'o și primească înainte ce ar putea fi ales.

Cine va primi chemarea?

¹⁰ Tronul se folosește spre închipuirea aceloră, care vor domni împreună cu Isus Christos, prin urmare al aceloră, care sunt membrele casei regale a lui Iehova. Aceștia vor învinge cu Christos și cu El împreună vor ședea pe tronul său. (Apocalips 3:21) Aceștia vor avea parte, ca să aibă putere peste națiuni. (Apocalips 2:26, 27) Membrele casei regale „trebuie să fie ucși pentru mărturia lui Isus și cuvântul lui Dumnezeu”, ei nu se închină fiarei nici icoanei aceleia; ei nu iau sigiliul fiarei pe mâinile lor și nici pe frunțile lor. Despre dânsi

stă scris: „Ei vor împărăți și trăi cu Christos omie de ani.” Aceștia le spune Domnul: „Vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos, și vor împărăți cu dânsul omie de ani.” (Apocalips 20:4, 6) Din textul citat mai sus numai aceia se poate presupune, că din cei născuți de Dumnezeu se vor alege două clase a ființelor; o clasă se va compune din biruitori, din membrele casei regale, iar cealaltă va sta din atari, care vor trăi ca ființe spirituale, dar nu ca membrele casei regale. Clasa amintită mai în urmă este „turma mare” (alte traduceri: „mulțime”), și ei vor sta înaintea tronului lui Dumnezeu și vor servi.” (Apocalips 7:9, 15) Astfel putem să ne convingem, că ei nu fac parte din casa regală.

¹¹ Privind faptele în realitatea lor, reeșă, că mulți sunt acuma pe pământ, care s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, care cred în Dumnezeu și Christos, dar nu dau dovadă de râvnă pentru casa Domnului. (Psalm 69:10) Pe mulți dintre aceia, care fac parte din această clasă Scriptura îi numește „prizonieri”, care se află în organizațiile cunoscute de „confesiuni”. La această clasă desigur se țin încă mulți și din aceia, care sunt înafară de confesiuni. Aceștia nicidecum nu ar părăsi pe Domnul, ei cu încredere se alipesc la Mântuitorul lor. Mulți dintre dânsii cunosc și hotărârile lui Dumnezeu, dar nu arată nici o râvnă față de lauda numelui lui Iehova, și față de interesele împărăției. Trebuie să fie ceva motiv. Oare nu vom primi ceva lămurire în privința aceasta în legătură cu chemarea cercască? Sunt chemați cei ce fac parte din turma mare? Dacă da, primit-au ei chemarea? Dacă n'au fost chemați, sau dacă au fost chemați, dar nu au primit chemarea, este evident, că Domnul nu i-a ales, prin urmare nici nu pot să facă parte din aceia clasă a credincioșilor, care vor alcătui casa regală. Nu se poate susține, că în timpul îndreptățirii fiecare este ales, căci numai aceia sunt chemați și pot să primească chemarea, pe care Dumnezeu i-a născut de creaturi noi. Trebuie să ținem seamă de faptul, că chemarea este „chemare sfântă”, pentru viața veșnică. (II Timotei 1:9; I 6:12.) După cum vedem din Scriptură se pare destul de clar, aceștia trebuie să aibă puțină cunoștință despre chemare înainte ce ar putea s'o primească; însă de această cunoștință numai atunci se pot împărtăși, dacă au fost născuți ca fii lui Dumnezeu.

¹² Este scris: „Un singur corp este și un singur spirit, după cum și chemați ați fost printr'o singură nădejde a chemării voastre.” (Efeseni 4:4) Aceste cuvinte nu se adresează omului natural, ci la cei ce sunt născuți ca fii lui Dumnezeu. Din aceste cuvinte se poate deduce, că Dumnezeu nu a chemat pe fii săi la două slujbe, ci numai la una. În cuvintele sale apostolul îndrumă pe urmașii lui Isus Christos, ca „să se poarte potrivit chemării lor!” Această chemare se referă la membrăria casei regale. Cuvintele apostolului înscamnă, că Dumnezeu alege membrele casei regale, și chemarea numai din acest scop s'a făcut; că nădejdea celor chemați o formează membrăria casei regale, și că nici un născut de spirit nu are drept să se străduiască spre altceva. Acest text nu spune, că toți sunt chemați, dar chiar dacă am presupune, se referă la toți cei născuți de spirit, nici atunci nu este dovedit, că chemarea au

primit-o toți cei chemați. Dupăcum cunoaștem faptele-acele sprijinesc concluzia, că aceia, care vor alcătui turma mare, nu au primit chemarea, deoarece nici nu dovedesc râvnă asemănătoare acelor, care se luptă necontenit pentru premiul chemării cerești, venită dela Dumnezeu.

¹³ Dumnezeu nu silește pe nimeni, ca să lupte pentru câștigarea premiului, pentrucă dacă ar face aceasta, nu ar fi în armonie cu chemarea. Isus a făcut următoarea declarație solemnă: „Mulți(născuți de spirit) sunt cei chemați, dar puțini (dintre cei născuți de spirit, care primesc chemarea și-i urmează) cei aleși.“ (Matei 20 : 16; 22 : 14) Dacă nu ar fi primit chemarea, nici nu ar putea fi aleși, ceiace ne face să punem întrebarea, că cei ce vor alcătui turma mare, luat-au ei parte vre-odată în lupta pentru premiul chemării dumnezeiești? Dacă cineva a fost născut ca fiu al lui Dumnezeu și a fost chemat, dar nu a primit-o, nu s'a învoit s'o urmeze, acela nici nu poate spera moștenirea tronului lui Dumnezeu.

Doi țapi

¹⁴ În armonie cu aceasta am putea examina și ceremoniile executate în ziua ispășirei. Prin această ceremonie este preumbrit ceva lucru în legătură cu alegerea membrilor casei regale a lui Dumnezeu. (Evrei 1 : 1) Pentru jertfa de ispășire, preotul mare a folosit doi țapi. „Și dela comunitatea fiilor lui Izrael să ia (Aaron) doi țapi spro sacrificiu pentru păcat.“ Cu ocazia luării lor acești doi țapi au reprezentat o singură clasă de oameni, pentrucă de altfel nu ar fi putu inchipui înaintea Domnului indivizi care au aceeași slujbă. Deci în loc ca să spunem, că acești doi țapi inchipue numai pe cei îndreptățiți, nu cu mult mai potrivit putem spune, că acești doi țapi inchipue pe toți îndreptățiții născuți de spirit, anume pe toți aceia, care au fost aduși la existență ca fii lui Dumnezeu? „Și să ia pre cei doi țapi și să-i pună să stea înaintea lui Iehova la ușa cortului întrunirei. Și Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sort pentru Iehova, și celalt sort pentru țapul de trimis.“ — 3 Moise 16: 7, 8.

¹⁵ În acel timp, când preotul mare a pus înaintea Domnului, a trebuit să reprezinte aceiași clasă, dealtfel nici un rost nu ar fi avut aruncarea sortului. Aruncarea sortului din partea preotului a hotărât, care țap a trebuit să se jertfească ca țapul Domnului, ceiace dovedește, că Dumnezeu nu hotărăște cu silnicie, că cine va fi ales de membru în casa sa regală. Aruncarea sortului arată, că, în acel timp cei doi țapi inchipue aceeași clasă a ființelor sau creaturilor, care au aceeași stare înaintea lui Dumnezeu. Împrejurarea aceea, că un sort a fost al Domnului, iar altul al lui Azazel, înseamnă, că acești fii născuți ai lui Dumnezeu începând deatunci au fost împărțiți în două clase, dar Domnul nu decide după voința sa, că cine de care clasă să facă parte. Aceasta inchipue foarte nimerit aceea, că chemarea a sunat la amândouă, dar numai una a urmat-o.

¹⁶ A fost arătat cămurit, că nimenea nu poate face parte din casa regală dacă nu urmaș credincios al Domnului Isus Christos. „Căci pentru aceasta ați fost chemați, că și Christos a pățimit pentru voi, lăsându-vă pildă ca să urmați de aproape în urmele lui.“ (1 Petru 2: 21) Acest citat spune, că aceia, care primesc chemarea

și progresează, trebuie să sufere împreună cu Christos. Suferința împreună cu Christos este prima condiție al domniei împreună cu El. (2 Timotei 2: 12) Pavel a spus-că se bucură, că poate lua parte la suferințele lui Christos. (Colosei 1: 24) Cei caro suferă astfel, vor fi jertfiți ca părțile sacrificiului lui Isus Christos, prin urmare nici nu pot să domnească împreună cu El. Prin aruncarea sortului pe ce doi țapi, este arătat următorul lucru. Toți cei născuți de spirit, dupăce sunt aduși în existență ca fii lui Dumnezeu în școpul să ia cunoștință de chemare, ca să și poată răspundă chemării, se împărtășesc de ocazie deopotrivă; dar între cei chemați astfel, mulți sunt care nu primesc chemarea, și nuși dau silința, ca să îndeplinească cerințele în legătură cu ea.

¹⁷ Preotul mare dupăce a aruncat sortul, a jertfit țapul Domnului. „Și Aaron să aducă țapul pe care a căzut sortul lui Iehova, și să-l pregătească ca sacrificiu pentru sortul lui Iehova, și să-l pregătească ca sacrificiu pentru păcat. Și să junghie țapul de sacrificiu pentru păcat, cel pentru popor și sângele lui să-l aducă înăuntru perdelii; și să facă cu sângele lui dupăcum a făcut cu sângele vitelului . . . “ — 3 Moise 16: 9, 15.

¹⁸ Țapul pe care căzut sortul Domnului, l'au jertfit. Inșă acest sort chiar așa ar fi putut cădea pe celalt țap. Nu se poate deci elinti concluzia, că cei doi țapi în timpul când au fost duși de preotul mare înaintea Domnului, au preumbrit pe toți cei născuți de spirit, pe unii Domnul îi jertfește ca o parte a jertfei sale, iar partea mai mare va fi silită să se supună suferințelor cauzate de ei înșiși. Această concluzie o sprijinește și faptul, că după jertfirea țapului, țapul lui Azazel a fost trimis în pustiu: în icoană, acesta preumbrește pe clasa aceea, care va fi trimisă în strămtorarea cea mare, dar din care va scăpa prin credința în Dumnezeu și Christos, și va primi aprobarea Domnului, ce inchipuește aceea, că bainele lor vor fi albite. (Apocalips 7 : 14) Singura concluzie rațională din aceasta este aceea, că ei toți laolaltă au fost născuți ca fii lui Dumnezeu, și împreună toți au fost chemați; unii au luat în seamă chemarea, au primit-o și au pășit pe terenul de luptă pentru chemarea dumnezeiască; iar o mulțime mai mare nu a luat în seamă chemarea și nici nu au urmat-o, prin urmare nici nu pot spera. că vor primi loc în casa regală a lui Dumnezeu.

¹⁹ Spre întărirea acestei concluzii, dorim să pertracțăm cuvintele apostolului. Pavel vorbește către fii născuți ai lui Dumnezeu și îi numește frați. Nu i-ar fi numit frați dacă ei n'ar fi fost deja născuți ca fii lui Dumnezeu. Intre alții se mai găseau și astfel de frați, care nu au primit chemarea. Aceștia nu au apreciat privilegiul ce li s'a dat. Pentru aceasta le spune Pavel: „Vă îndemn dar fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, ca să înfățișați corpurile voastre, ca o jertfă vie bine plăcută lui Dumnezeu, închinăciunea voastră cuvenită gândirei.“ (Romani 12: 1) Aceia, către cari a vorbit așa, erau deja născuți ca fi lui Dumnezeu, dar au fost nepăsători față de privilegiul ce li s'a oferit. Au avut cunoștință despre chemarea cerească, prin urmare și ei au avut parte de ea, și Pavel i-a îndemnat, ca s'o primască, și îndeplinind cerințele predându-se cu totul ca o jertfă vie, să implicasească serviciul ce le-a fost incredințat. În urmă mai adaugă: „Și să nu fiți în asemănare cu veacul acesta,

ci să vă schimbați prin înnoirea minții voastre, pentruca să cercetați voi, care este voia lui Dumnezeu, binele, bineplăcutul și desăvârșitul. — Romani 12: 2.

²⁰ S'ar putea întreba pe drept: Cum ar putea o crea-tură nouă născută sau adusă în existență să fie în asemă-narea veacului acestuia? Răspunsul este următorul: Prin aceea, că prin influința, sprijinul și serviciul său ar ajuta lucrurile lumii, spunea politica, reformele sociale sau lucruri asemenea, cu scopul ca să transforme lumea în o locuința potrivită. Chiar aceasta o fac mulți care se susțin de urmașii lui Christos. Ei sunt zeloși dar nu pot-ritiv cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt râvnitori față de orice lucru, dar numai în interesul casei regale a lui Dum-nezeu nu sunt zeloși. Ei ar dori să stabilească împărăția, dar chiar împotriva căii Domnului.

²¹ Cine primește chemarea în împărăția lui Dum-nezeu, și se consacrază pedepșii acestei cauze, va deveni de țanta batjocurilor lumii, și trebuie să sufere, deoarece nu vrea să fie în asemănarea acestei lumi. Ca fiul lui Dumnezeu cu curaj se pune în apărarea Domnului. Ceiace iubește cineva într'adevăr, aceea o și caută; deoarece numai lucrurile de sus le iubește, nici nu încearcă să reformeze pe cele de jos, ci se năzuiește să împlinească voia lui Dumnezeu. (Coloseni 3: 2) Vor-bind învățăceilor săi despre împărăție a zis Isus: „Căci unde este comoara voastră acolo este și inima voastră. Încine fie mijloacele voastre, și lumânările aprinse.“ (Luca 12: 34, 35) Astfel a arătat, că acela, care iubește împărăția Domnului, și inima lui și-o apleacă către ea, acela și intră în serviciul împărăției.

²² Spre o dovadă pe mai departe, că chemarea sună celor născuți de spirit, dorim să examinăm cuvintele u-nui profet al lui Dumnezeu. „Ascultă fiică și pleacă urechia ta: Uită pe poporul tău și casa părintelui tău.“ (Psalm 45: 11) Iehova este Părintele și cei născuți de dănsul sunt amintiți aici în acest text ca fetele Domnu-lui. Isus le-a numit de „fetele Sionului“, care este „ma-ma noastră a tuturor“. (Ioan 12: 15; Galateni 4: 26) Probabil pentru aceea sunt numiți de fete, deoarece mi-reasa lui Christos va fi alcăsu din rândurile lor. Cuvin-tele profetului: „Ascultă fată!“ se referă fără îndoială la cei născuți de spirit. Aceasta exprimă nimerit chema-rea. După aceea profetul mai adăuge: „Vezi și pleacă-ți urechia“, cașicum ar spune prin aceste următoarele: Prin harul și spiritul lui Dumnezeu, acum veți fi chemați, ca să vă împărtașiți de „ascultarea (auzirea) credinței.“ (Galateni 3: 5) Deci când se împărtașesc de ascultarea credinței (adeca o primesc cu credință), vor și urma che-marea. Apostolul apoi îi mai îndeamnă, cașicum le-ar spune următoarele: Dacă primiți chemarea atunci, tre-buie să uitați lucrurile lumii, adeca să le aruncați după spatele voastre, și vor trebui să vă consacrați pedepșii lui Dumnezeu și regelui său. Cei ce răspund la această chemare, vor fi aleși, și dacă stau cu credincioșie, sunt amintiți ca aceea, pe care regele îi dorește. „Atuncia va pofti Regele frumșetea ta; căci el este Domnul tău și închină-te lui!“ Psalm 45: 12.

²³ Apostolul Petru în scrisoarea lui a doua deosebeste două clase, care clase se vor forma din aceea, care au fost născuți ca fii lui Dumnezeu. El vorbește către aceea, care s'au împărtașit de aceeași credința scumpă cu a noas-

tră, prin dreptatea lui Dumnezeu și al Mântuitorul nos-tru Isus Christos.“ Aceste cuvinte sunt adresate fără îndoială acelora, care au primit chemarea. Nu fiecare născut de Dumnezeu are credința scumpă a apostolului. Unii sunt mult mai necredincioși. Apostolul mai adăuge, că pe el cât și pe aceea, care au credință asemenea, i-a chemat Dumnezeu la mărire și virtuți; El prin harul și puterea lui Dumnezeu le-a dăruit lucruri de lipsă pentru o viață sfântă. În consecință clasa descrisă prin aceste cuvinte a apostolului, se referă numai la aceea, care fac parte din casa regală lui Dumnezeu. Apostolul spune, că Iehova a promis aceste mari binecuvântări, și aceea cari se împărtașesc de această promisiune, se vor face „părtași ai naturii dumnezeiești“; aceasta trebuie să în-semne, că vor fi asemenea lui Isus Christos și vor împă-răți împreună cu dănsul. Apostolul apoi înșiră condiți-unle, pe care trebuie să le îndeplinească aceea, care se vor împărtași în urmă de aceste de tot mari binecuvân-tări. (2 Petru 1: 1—8) Aici apostolul amintește și îndru-mă pe aceea, care au fost chemați „la împărtașirea măreției sale“, și au primit chemarea și s'au învoit la ea.

²⁴ După ce le-a dat înștire, că lângă credința lor trebui să adăugă virtute, cunoștință, înfrânare, răbdare stărui-toare, temere de Dumnezeu, iubire frățescă și iubire, continuă astfel „Căci făcând aceasta nu veți greși nicio-dată, și astfel vi se va da bogăție întrarea în împărăția vecinică a Domnului nostru și Mântuitorul Isus Chris-tos.“ (2 Petru 1: 10 — 11) Casa regală a lui Dumnezeu va forma-o fără îndoială această clasă. Apostolul în relație cu aceasta mai descrie și o altă clasă, când spune: „Pentru că cine nu are aceasta, este orb, slab la vedere, uitând curățirea păcatelor sale dedemult.“ — 2 Petru 1: 9.

²⁵ Cei ce sunt amintiți în acest text din urmă desigur sunt născuți de spirit, dar apostolul nu vorbește către dănsii. El spune celelalte clase, că ce scădere are accas-tă clasă. Cuvintele sale nu ne arată, că această clasă de orbi ar fi primit vreodată chemarea și ar fi urmat. Arată însă, că ei au fost curățiți din păcatele lor vechi. Ei atunci au fost curățiți, când au fost îndreptați și aduși în existență ca fii lui Dumnezeu; iar deoarece a-mintește, că clasa amintită mai întâi a răspuns chemă-rei, este evident, că clasa din urmă nu a primit și urmat chemarea. Cu toate că sunt născuți ca fii lui Dumnezeu, totuși sunt orbi, sterpi și neroditori; aceasta este clasa, care va forma turma cea mare. Deoarece sunt orbi față de adevăr și au urât sfatul Celui prea Înalt, n'au urmat chemarea și nu s'au supus servirei lui Dumnezeu, profetul îi amintește ca pe unii, „ce ședeau în întunerec și în umbra morței, încătușați în apăsare și fer“. În năcazul lor strigă către Domnul, și El îi mântue. (Psalm 107: 9 — 14) Ei sunt în prinsoare, și sunt fii „unbrci morților“. (Psalm 79: 8 — 13) Fiind ei născuți ca fii lui Dumnezeu, ar fi putut răspunde chemării, și atunci li s'ar fi permis, ca să moară moarte de jertfă, ce fost preum-brit prin țapul Domnului; soartea lor pentru aceea este alta, deoarece nu au răspuns chemării, și pentru aceasta vor fi siliți în moarte și vor trece peste străntorarea cea mare.

²⁶ Toate textele în legătură cu acest lucru arată, că cei ce vor alcătui turma mare, niciodată nu au răspuns chemării, dimpotrivă totdeauna au căutat să urmeze o

astfel de cale, pe care vor întâlni cea mai mică piedecă, sau șezând în neactivitate îngâmfată, speră că se vor împărtăși de gloria cerească, și că aici pe pământ nu trebuie să facă alta decât să se pregătească spre mântuirea cerească. Niciodată nu au arătat zel în interesul împărăției și pentru premărirea numelui lui Iehova, nimic nu dovedește deci, că ei s'ar găsi pe terenul de luptă pentru chemarea în casa regală a lui Dumnezeu.

7 Rezumând pe scurt acest lucru, din examinarea noastră primim următorul rezultat: Isus în timpul botuzului său a fost născut sau recunoscut de fiul lui Dumnezeu; în timpul petrecerii sale în pustiu a fost chemat să ocupe căpetenia casei regale; El a primit chemarea și a fost pus apoi pe probă; numai cei născuți de spirit vor fi chemați să fie membre al casei regale; chemarea sună deopotrivă tuturor care au fost născuți ca fii lui Dumnezeu; însă numai puțini urmează chemarea și vor fi aleși, partea cea mai mare nu primește niciodată chemarea. „Binevoind ne-a' născut (trad. engleză: adus în existență) prin cuvânt de adevăr, ca să fim noi o părgă a făpturilor sale.“ (Iacob 1: 18) La aceasta trebuie să mai adăugem cuvintele apostolului Pavel, și anume, că Dumnezeu numai cu o chemarea chiamă pe fii săi, și ei sunt chemați la una singură speranță. (Efeseni 4: 14) Mai departe trebuie să luăm în seamă și cuvintele apostolului Petru: „Cumea dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit toate cele spre viață, și temere de Dumnezeu prin cunoștința deplină a celui, care ne chiamă prin mărirea și virtutea sa.“ (II Petru 1: 3) Petru mai declară, că sunt și de aceia, care sunt orbi și scurți la vedere, prin urmare se vede clar, că unii urmează chemarea, iar cea mai mare parte nu; aceste citate se unesc în totul cu următoarele cuvinte a lui Isus: „Mulți sunt cei chemați, dar puțini cei aleși.“ (Matei 22: 14) Cuvintele lui Isus mai arată și aceia, că cei ce vor face parte din casa regală, nu numai că vor fi chemați, dar vor fi și aleși și credincioși. Acum să examinăm cum vor fi aleși cei ce urmează chemarea, și ce dovedește, că ei sunt aleși?

(Urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce pași s'au făcut deja pentru înlăturarea domniei lui Satan și zidirea lumii celei noi? Pentru ce lasă Iehova poporul său să vadă mai lămurit lucrurile ce se țin de casa regală a lui Iehova?
2. Ce înseamnă cuvântul „chemat“ folosit aici? Dela cine vine chemarea?

3. Din ce clasă a ființelor va consta casa regală alui Iehova? Explică împărtășitu-s'a Isus de chemare la Iordan? Ce s'a întâmplat acolo?
- 4, 5. Spune ce s'a întâmplat după evenimentul dela Iordan, și arată când a avut loc chemarea și ungerea lui Isus?
6. Când a fost Isus chemat? Când a recunoscut, că calea vieții duce la cruce? Ce este arătat prin aceasta în legătură cu chemarea tuturor acelor, care au fost chemați în împărăție?
- 7-9. La ce sună chemarea? Arată ce clasă de ființe pot să aibă parte de această chemare? Ce cunoștință este de lipsă, ca să poată cunoaște chemarea și s'o poată primi?
10. Explică faptul, că va exista o clasă domnitoare, care se va deosebi de clasa care servește înaintea tronului!
11. Descrie clasa prizonierilor! Arată, sunt oare aceștia chemați și aleși?
12. Explică clasa din Efeseni 4: 4! Este și alta chemare afară de aceasta? Ce înseamnă cuvintele: „să vă purtați demni chemării voastre“? De chemarea cerească s'au împărtășit toți născuții de spirit?
13. La ce s'a gândit Isus când a zis: „Mulți sunt chemați, dar puțini cei aleși“?
- 14, 15. Arată cum a fost ales țapul pentru jertfa de păcat din ziua împăcării, și ce închipue procedura cu el?
16. Ce s'a întâmplat după aruncarea sortilor, și ce au închipuit aceste?
- 17, 18. Amândoi țapi erau într'o stare ca să fie primiți când au fost aduși înaintea Domnului? Arată ce se va întâmpla ca împlinire al acestei icoane!
19. Către care clasă a vorbit Pavel în Romani 12: 1? La ce s'a cugetat?
- 20-22. Explică următoarele cuvinte a apostolului Pavel: „Fraților să nu fiți în asemănare cu veacul acesta!“ Pentru ce e de lipsă ca frații să fie avertizați astfel? Arată ce legătură au aceste cuvinte cu cuvintele din Luca 12: 34, 35! Arată unirea lor cu Psalmul 45: 10-12!
- 23, 24. Pentru ce se adresează apostolul Petru către cei dintr'o credință scumpă? Ce amintește aici, cași un astfel de lucru prin care ne putem asigura chemarea și alegerea noastră?
25. Ce spune despre aceia, care se lipsesc de aceste lucruri? Ce arată Scriptura în privința soartei acestora din urmă? Că sunt aceia, despre care este vorba ca „prizonieri“ și „sed în umbra morților“?
26. Cum s'au purtat aceia, care vor compune turma mare?
27. Răspunde pe scurt la următoarele întrebări: a) Ce s'a întâmplat când Isus a mers la Iordan? Ce s'a întâmplat în pustiu? b) Cine sunt chemați de membre în casa regală a lui Iehova? c) Cine se aleg și primește ungerea? d) Cine sunt aceia, care au fost chemați dar nu sunt aleși? e) Cine vor primi aprobarea definitivă a lui Iehova și se vor împărtăși de natura dumnezeiască, ca membrele casei regale a lui Iehova?

W. T. 1. Februarie 1930.

Îți mulțumim Doamne . . .

Îți mulțumim tie Doamne

A ta mare milă.

Că cu mâni și buzé slabe

Putem servi tie.

Îți mulțumim, că tu prin noi

Răspândești lumina

În negura această mare

Unde zace lumina.

Îți mulțumim, că ne-ai permis

Să-ți mărim numele,

Înaintea acelor,

Ce sunt în robie.

Nimic nu-i așa de glorios

Pe pământ, decât ce

Serviciul tău ne oferă,

În veci mărit Regel!

Dă, cumea tot cei-sfânt și drept

Pe noi să ne umple,

Bucurându-ne că putem

Mai curat a vedea!

Dă, ca zelul nost fierbinte

Vecinic să nu scadă,

De tine să mărturisim,

Cu mare îndrăzneală.

Formalitate la rugăciune

Următorul extras dintr'o scrisoare adresată către revistă no îndeamnă la publicarea următoarelor rânduri:

„Despre aceasta întrebare, care la aparență nu este atât de importantă, dar care tot mai tare se impune, încă demult am dorit să scriu. Unii frați așa se eugetă, că înghenunchierea cu ocazia rugăciunii este numai o formalitate. La început așa m'am eugetat, că las să rămână ei cu părerile lor, însă această părere începe să se lățească tot mai mult; și chiar și E. s'a hotărât, că nu va mai înghenunchia în timpul rugăciunii. Aceia care a început lucrul acesta, dacă bine-mi amintese nici ochii nu-și închide în cursul rugăciunii, și nici mâmurile nu și le împreună — așadar și aceasta o ține de formalitate, pietate exterioară. Numele are o familie cu copii. Școala de copii este sub conducerea mea și copii lui tot dela părinți învață. Le-am vorbit câteva cuvinte, și le-am arătat, că doar nu se vor purta față de învățătorul lor, cași ei întrecolaltă, iar față de un director școlar nu se vor purta ca față de un învățător; să nu uităm dar, că Iehova este mai mărit decât orice altă ființă. Le-am arătat, că pentru a ceia împreunăm mâmurile, că prin aceasta arătăm, că avem lipsă de ajutor; ochii noștri pentru aceia îi închidem, ca nucumva atenția noastră să fie atrasă de niște lucruri externe, și ca inimelno-noastre împreună să le prosternem în închinare.“

Politica lui Satan țintește, aceia, ca pe oameni să-i ducă totdeauna în extremități. Fariseii erau foarte fanatici în evlavia lor, și bucurosi se opreau la răspântii să se roage, ca să-i vadă oamenii. Ei au făcut-o aceasta din egoism, și pentru aceasta i-a domăscat Isus. Orice formalitate, ce atrage atenția asupra celui ce o face, este păgubitor.

Cealaltă extremitate față de aceasta este aceia, dacă ne purtăm nepotrivit și ne purtăm nervos, neînfrânați, prin aceasta dăm dovadă că nu este în noi deloc temere de Dumnezeu. Este scris: „Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii“. Omul înțelept își păstrează temerea sa de Dumnezeu în fața lui Iehova. Dacă cineva ajunge până acolo, că nici nu se teme, că poate pierde harul lui Dumnezeu, acela este în stare rea, și rugăciunile sale chiar atunci ajung foarte puțin dacă nu nimic.

Creștinul trebuie să se poarte cuviincios față de Dumnezeu. Trebuie să știe, că creatura în asemănare cu Creatorul cel mare înseamnă atâta, ca un fir de praf într'un cântar. Va ținea totdeauna înaintea ochilor săi că atârână dela Domnul, și că este neputincios. Când începe să cunoască mai bine bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, cu atât mai mult dorește să i se închine, și

cu atât mai mult îl va iubi. Cu plăcere își potrivește corpul său cuviincios înaintea Lui, ce arată atârânărea lui dela Dumnezeu. În aceasta el este condus de o pornire neegoistă. În acest caz natural, că va folosi astfel de ținută a corpului său, care va corespunde cât de bine stăreii lui față de Dumnezeu. Când este singur, cu bucurie înghenunchiază la o rugăciune tăcută în fața lui Dumnezeu. Când se află împreună cu alți frați, cu bucurie înghenunchiază cu ei împreună la rugăciune comună, ca toți să-și exprime atârânărea lor dela Dumnezeu și iubirea lor față de Dumnezeu.

Când e află adunați o multime mare, și se roagă împreună, atunci cel mai potrivit pentru toți este aceia, dacă toți stau în picioare, ca fiecare să poată auzi bine și să urmărească cuvintele celui ce se roagă. Cu toate ocaziile numai motivul pornirii este important.

Dacă cineva trece la altă extremitate, nu-și apleacă capul cu ocazia rugăciunii, ochii lui nu și-i închide, unul ca acesta este condus de îndemnuri egoiste; dacă aceasta este așa, atunci este tot atât de neplăcut înaintea Domnului, cașicum s'ar deda la extremitatea cealaltă, și numai ca să fie văzut, ar urma formalități pedinafară. Cel ce osândește orice formalitate, numai pentruca cu atât mai bine să poată atrage atenția altora asupra dânsului, unul ca acesta face din egoism și merită tot disprețul.

Nu se poate nicidecum trage la îndoială, că Isus a învățat pe ucenicii săi să se roage. Și aceia este sigur, că învățaceii adeseori s'au rugat împreună. (Fapte 1 : 14; 6 : 4; 12 : 5; Efeseni 6 : 18) Că pozițiunea de înghenunchiere este potrivită cu ocazia rugăciunii, aceasta o arată profetul lui Dumnezeu, cu următoarele cuvinte: „Veniți să ne închinăm, să ne aplecăm să înghenunchiem înaintea Domnului (Iehova) creatorul nostru“. Isus când s'a rugat, a înghenunchiat, și că apostolii au știut aceasta, desigur a făcut-o înaintea lor. (Luca 22 Versul 41) Apostolii au umblat fără îndoială în urma învățăturilor și sfaturilor lui Isus și cu ocazia rugăciunii tot asemenea au procedat. Cu ocazia rugăciunii ei au înghenunchiat. (Fapte 9 : 40) În Efez, Pavel pentru aceia s'a strâns la un loc împreună cu adunarea, ca să-i învețe, cum să se poarte; el s'a rugat împreună cu dânsii în ghenunchi. „Și aceasta zicând înghenunchind se rugă împreună cu dânsi.“ — Fapte 20 : 36.

Cu altă ocazie apostolul Pavel era în societatea unor bărbați, femei și copii, și toți au înghenunchiat să se roage. (Fapte 21 : 5) Deci înghenunchierea era o ținută potrivită atât pentru copii, cât și pentru toți ceilalți. Afară de aceasta din următoarele cuvinte a apostolului

putem vedea, că ingenunchierea cu ocazia rugăciunii era potrivită, și că aceasta este potrivit și astăzi, și că el la aceasta a învățat și îndrumat adunările; Pavel spune: „Pentru aceasta plec genunchi mei înaintea Tatălui.“ — Efeseni 3 : 14.

Deci nimenea să nu se lase condus sau amăgit de aceia, care trec în extremități. Urmăți cuvântul lui Dumnezeu prin aceia, că din iubire curată vă conformați lui, și rezultatul obținut va fi plăcut înaintea Domnului! —
W. T. 1. August 1930.

Martori-meii sunteți

Copilul meu ce ai	Eu îți sunt Dumnezeu,	„Martori-mi sunteți“, că
În mâna ta?	Zic să fie!	Sunt Dumnezeu,
Talant cu ce Christos	Am ales un popor,	Cine mă servește,
M'a înzestrat!	Pentru Mine.	Mult străluce.
Ce el ți-a încredințat,	Bucurii de dorești,	Scoate-ți a ta parte
Folosești ce ți-a dat	Mie să-mi servești,	din sfânta lucrare,
În fapte prefăcând	Ca sol bun să-mi vestești	Vei primi o cinste
Talantul tău!	Cuvintele!	Glorioasă.

Scrisori interesante

Iubiți frați în Christos!

În decursul călătoriilor mele adeseori am observat, că în unele adunări nu așa se conduce învățătura dupăcum trebuie, din care motiv frații nu se pot bucura de binecuvântarea ce le oferă studiul. Mulți n'au recunoscut scopul și valoarea studiului.

Să-mi fie permis a propune, ca fiecare frate pelerin, când se află în drum, să conducă studiile adunărilor pe unde trece. Se poate ca prin acest metod studiul ar fi apreciat mai mult și ar amuți și unele plângeri. Frica este cursă, iar studiul și activitatea aduc vindecare.

În articolul „Prețul păcii“ apărut în broșură în anul 1926 Noembrie putem citi la §-1 15 : 18: „Creștinii cu numele din Europa îndeosebi au suferit de boala temerei și închinării de om.“ Aceasta este adevărat. Dar cum a luat început această boală? Creștinii au fost jefuiți de libertatea și de convingerea lor individuală. Conducătorii lor i-au jefuit de orice drept și i-au subjugat.

Isus a zis: „Iubiți-vă unii pe alții!“ „Acela care este mai mare între voi, acela să vă fie de servitor.“ „Peste națiuni domnesc regii lor și mai marii lor au putere peste ele. Dar între voi să nu fie așa, ci cel care dorește să fie mai mare între voi, acela să vă fie servitor.“ — Matei 20 : 25, 26; Luca 22 : 25, 26. (Traducere germană)

Sânt preoți și credincioși. Voi trebuie să vă supuneți lor! — Apăsare de gradul întâi.

A fost introdus în biserică crezul iadului și al purgatorului, pe lângă acestea slujba servită de preot pent-

ru alții. Acesta este un nou grad de apăsare, care a condus către puterea financiară. Spovedania. Aceasta a fost deplina apăsare în privința libertății în religie. Frații adeseori suferă într'un grad oareșcare de frică:

Leacul: Studiarea. „Adevărul vă va face liberi.“ În revista engleză No. din 15 Novembre 1925.

mătoarea îndrumare referitor la studiul berean. nul pune întrebările bereene. În urmă poate să a. că pe doi trei, ca să-și spună părerile. După aceia mai poate răspunde liber și mai pe urmă își dă părerea și conducătorul studiului. Cele învățate trebuie în urmă cuprinse laolaltă prin aceia, că cineva va citi paragrafele potrivite. După citire poate să mai adaoge bătrânul: „Are încă cineva ceva întrebare la cele citite?“ Dacă n'are nimenea de întreat, atunci mergem maimdeparte la întrebarea următoare. Astfel se poate înainta bine-cu învățătura.

Dacă se ivește o întrebare importantă, aceia se poate pune înaintea adunării. Se poate numi unu sau doi frați, ca să-și spună părerile, după aceia, să vorbească acela, care a pus întrebarea, iar în urmă bătrânul să cuprindă la un loc răspunsurile și să-și spună și el părerea.

Ar putea spune cineva: „Doară aceasta e chiar așa ca și cum am fi la școală. „Da, chiar ca și în școală. Și nu este oare potrivit? Nu vrei doară să umbli în școala lui Christos?“

„Dar dacă nu pot răspunde?“ „Conducătorul poate să aștepte barem un răspuns din două cuvinte: Nu știu“

și Isus a răspuns astfel odată. — Matei 24 : 36. Dacă El n'a știut toate în timpul călătoriei sale de pe pământ, atunci nu poate să fie rușine pentru ucenicii săi dacă cunoștința lor este numai în parte.

Vă salut cu toată iubirea, al vostru frate și împreună lucrător:

Iubiți frați!

Si eu doresc să vă trimit câteva rânduri. Din mila Domnului cu bucurie vă fac socoteala la sfârșitul acestei luni. Marele privilegiu al lucrului ce-l facem din casă în casă numai atunci îl vedem, dacă din cauză de boală trebuie să rămânem acasă în aceste zile frumoase de primăvară. A sosit primăvara frumoasă; ca martorii lui Dumnezeu cu bucurie și veselie ducem vestea îmbucurătoare a împărăției lui Dumnezeu în formă de cărți frumoase, acesta într'adevăr este un privilegiu binecuvântat. Poporul, din lipsa de lucru este foarte sărac aici, și foarte se bucură de broșurile ieftine. Poporul din ce în ce recunoaște, că lucrul cel mai important pentru el este, ca să cunoască hofărățiile înțelepte ale Creatorului. Credințele deșarte ale confesiunilor, mulți nu le mai cred și acum se bucură dacă aud adevărul. Ei sunt flămânzi după hrană spirituală. Domnul se îngrijește, ca și în aceasta țară să fie în acțiune mâni sânguinoase. Căutați mai întâi — și nu în urmă — împărăția lui Dumnezeu și adevărul său, și toate celelalte, hrană și altele vi

ut cu iubire al vostru frate în Christos

Iubiți frați!

Doresc să vă comunic și youă experiența prețioasă ce am dobândit în serviciul Regelui, acum nu demult.

O soră în cursul lucrului misionar a dat de o familie, care a fost cumpărat cartea „Eliberarea”. Stăpânul casei a cumpărat apoi toate cărțile, dar nu i-a fost de ajuns, ci a mai comandat încă șase exemplare. Aceste cărți i le-a dus o soră. Domnul respectiv s'a bucurat în mare măsură de ele. A arătat sorei biblioteca sa, în care erau cam la vre-o 500 de cărți, operele lui Schiller, Goethe și al altor oameni vestiți. „Deci dupăcum vezi nu

duc lipsă de cărți” — mi-a zis domnul. „Aceste cărți m'au costat multe parale, dar aceste cărți nu ajung atâta, cât cele cinci cărți a judecătorului Rutherford, deoarece în cărțile lui Rutherford am găsit adevărul”. Tot acest domn a mai comandat și revista.

Și din aceasta se poate vedea, că Domnul binecuvintează năzuințele poporului său. Pe dealtă parte dovedește și lipsa de a vesti adevărul.

Dorind harul și binecuvântarea lui Dumnezeu, vă salut cu iubire, al vostru frate

G. St.

Din Iaponia

Iubite frate Rutherford!

Cu mare nerăbdare am așteptat cărțile japoneze și iată că au sosit. Colporterii din Japonia au început activitatea. Acum este primăvară, și acest anotimp este cel mai favorabil pentru lucru. Ne bucurăm foarte mult de cartea „Creațiune” (care acum se pregătește și în românește), că s'a făcut și în limba japoneză.

Un frate colporter, care în China a lucrat mai cu seamă între japonezi, chiar acuma s'a întors aici. În timp de șase luni a răspândit 813 căți și 1 400 broșuri.

În Hişatamachi, un orașel mic în mijlocul Japoniei se găsește o confesiune religioasă. În anul din urmă patru bărbați ai confesiunii au lucrat cu mult zel. Un colporter de ai noștri i-a vizitat în anul trecut și le-a lăsat câteva scrieri despre adevăr. Acești patru bărbați acum s'a bucură peste măsură că au aflat adevărul și de vre-o două săptămâni s'au alipit la biserica lui Christos. S'au și botezat și acum cu sânguință lucrează în lucrul Domnului. Preotul confesiunii din chestie s'a supărat grozav, dar nu poate să facă nimic. S'a și format o adunare și s'a și ales un conducător de lucru dintre ei. Afară de dânsii s'au mai botezat încă doi bărbați și trei femei. Dintre surori două asemenea lucrează ca colportere.

Ne bucurăm foarte mult de lumina nouă ce primim din reviste, aceasta este un dar minunat dela Domnul pe seama rămășiței sale.

Cu multă dragoste te salută

al tău frate din harul lui Dumnezeu

Akashi J.

Lauda lui Dumnezeu

Toți sfinții'n jurul său

Laude pe Dumnezeu,

Iubirea sa!

Peste cerurile înalte

E Domnul Prea înalt

Și A sa bunătate, tuș

Mult să vede!

Harfe și timpane

În muzică sune,

Cântec ceresc!

Lauda lui Iehova

S'o audă lumea

Ridicați sus glasul

Pentru Domnul!

În acest timp frumos

Servește credincios,

Cauza sfântă!

A dreptății rază

Fă ca să străbată

Veți primi răsplată

Glorioasă!